

Sygnatura akt I Cupr 1860/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 22-05-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant:Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 08-05-2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. Oddział we W.

przeciwko Z. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. D. na rzecz strony powodowej Banku (...) S.A. działającej przez Oddział we W. kwotę 12.367,19 zł (dwanaście tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem złotych 19/100) z odsetkami w wysokości 1,5-krotności stopy odsetek ustawowych w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 8.111,84 zł od dnia 29 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4.255,35 zł od dnia 08 maja 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.825,88 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. nakazuje stronie powodowej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa tut. Sądu) kwotę 120,30 zł tytułem brakujących kosztów sądowych;

IV. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Kasa tut. Sądu) kwotę 436,70 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

I C upr (...)

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 8 maja 2013 r. strona powodowa Bank (...) SA domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Z. D. kwoty 14854,61 zł wraz odsetkami w wysokości 1,5 –krotności odsetek ustawowych liczonymi od kwoty 8111,84 zł obejmującej zaległy kapitał od dnia 29 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 6742,77 zł obejmującej odsetki naliczone do 28 kwietnia 2013 r. od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zawarł ze stroną powodową umowę pożyczki w kwocie 15000 zł. Następnie nie wywiązał się z umowy, wobec czego pożyczkodawca wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu następnie nadano klauzulę wykonalności. Strona powodowa utraciła tytuł, a wydania tytułu kolejnego odmówiono jej postanowieniem tutejszego Sądu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 27 stycznia 2014 r. powództwo uwzględniono w całości

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty wniesionym w dniu 27 stycznia 2014 r. pozwany Z. D. zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa.

Pozwany zarzucił, że nie ma jakichkolwiek nieuregulowanych zobowiązań wobec powoda. Dowodem roszczeń banku nie mógł być jego zdaniem wyciąg z ksiąg banku oraz wezwania do zapłaty. Ponadto zakwestionował wysokość żądanych odsetek jako przekraczających wysokość określonych ustawowo odsetek maksymalnych.

Na rozprawie w dniu 8 maja 2014 r. pozwany podniósł dodatkowo zarzut przedawnienia roszczeń powstałych w okresie od 2005 r. do 2007 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 23 sierpnia 2005 r. strona powodowa Bank (...) SA zawarła z pozwanym Z. D. umowę pożyczki kwoty 15000 zł na okres od 23 sierpnia 2005 r. do 20 sierpnia 2010 r. Pożyczka była oprocentowana według stałej stopy procentowej 10,99 % w okresie od 23 sierpnia 2005 r. do 22 sierpnia 2006 r. oraz zmiennej stopy procentowej w okresie od 23 sierpnia 2006 r. do całkowitej spłaty pożyczki. W przypadku zmiany oprocentowania bank miał poinformować pożyczkobiorcę o nowej wysokości oprocentowania w zawiadomieniu o najbliższej spłacie pożyczki. Od kapitału przeterminowanego bank miał prawo pobierać odsetki w wysokości 1,5 krotności odsetek ustawowych.

(dowód: umowa pożyczki z 23.08.2005 r. – k. 11-14)

Pismem z 18 lipca 2012 r. strona powodowa poinformowała pozwanego, że pozostaje mu do zapłaty kapitał w kwocie 8111,84 zł i odsetki w kwocie 6791,65 zł. Pozwany poinformował w odpowiedzi, że pożyczkę w całości spłacił, jednak wobec braku dowodów wpłat gotów jest spłacić zaległy kapitał i wniósł o umorzenie odsetek.

(dowód: korespondencja pomiędzy stronami – k. 61-62)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało w większej części na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa przedłożyła umowę pożyczki zawartą z pozwanym na kwotę 15000 zł. Już ten dokument był dowodem powstania po stronie pozwanego zobowiązania do zwrotu kwoty 15000 zł w terminie umówionym (por. art. 720 § 1 kc). Mylił się zatem pozwany twierdząc, że jedynym dowodem jego zobowiązania były wezwania do zapłaty i wyciąg z ksiąg bankowych.

Zgodnie z art. 6 kc na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, że pożyczony kapitał w całości zwrócił. W szczególności nie mógł tego obowiązku przerzucić na powoda, np. żądając od niego, aby ten przedstawił dowody wpłat będące w jego posiadaniu. Pożyczkodawca wytaczając powództwo implicite oświadcza, że wpłat obejmujących kwotę żadaną nie otrzymał. Pozwany w przypadku braku odpowiednich pokwitowań zapłaty, mógłby teoretycznie wykazać zapłatę innymi środkami dowodowymi, ale nie może poszukiwania takich dowodów przerzucić na powoda, tak jak to próbował uczynić w mniejszej sprawie.

Wobec powyższego Sąd stwierdził, że strona powodowa wykazała, że pozwany zobowiązany był do zwrotu kwoty 15000 zł, przysługiwało jej zatem roszczenie o zwrot kwoty 8111,84 zł. Pozwany żadnych dowodów na spłatę tej części kapitału nie zaproponował. Wobec powyższego powództwo o zapłatę kwoty 8111,84 zł uwzględniono, jak w pkt I wyroku.

Częściowo uzasadniony był natomiast zarzut nie udowodnienia wysokości roszczenia odsetkowego. Z wyciągu z ksiąg bankowych powoda wynikało, że odsetki umowne zostały naliczone w okresie od 20 lipca 2008 r. do 11 października 2009 r. wg stopy procentowej 16,24 %, w okresie od 20 sierpnia 2008 r. do 3 marca 2010 r. wg stopy 19,50 %, natomiast odsetki karne obliczono według stopy 19,50 % od dnia 4 marca 2010 r. do 28 kwietnia 2013 r. W odniesieniu do odsetek umownych powód nie udowodnił jednak wysokości poszczególnych rat spłaty pożyczki. W umowie zastrzeżono zmienne oprocentowania oraz mechanizm jego wprowadzania w stosunku do pożyczki udzielonej pozwanemu. Powód nie zaoferował jednak dowodów, które pozwoliłyby ustalić, w jaki sposób kształtowało się oprocentowanie w poszczególnych miesiącach, a także kiedy pozwany otrzymywał zawiadomienia o zmianie tegoż oprocentowania. Uniemożliwia to ocenę prawidłowości obliczenia odsetek w niniejszej sprawie. Z wyciągu z ksiąg

bankowych wynika jedynie pewna stopa oprocentowania oraz okres, za który odsetki naliczono. Nie ma natomiast dowodów na podstawie obliczania odsetek oraz daty, w których pozwany był informowany o zmianie oprocentowania. Uniemożliwia to ocenę prawidłowości obliczenia odsetek umownych. Wobec tego powództwo o zapłatę kwoty 2078 zł oddalono, jak w pkt II wyroku.

W odniesieniu do odsetek od kapitału przeterminowanego sytuacja dowodowa wyglądała nieco odmiennie. Pozwany nie był w stanie wykazać, że spłacił kapitał w kwocie 8111,84 zł, wobec czego można było przyjąć, że ta właśnie kwota stanowiła kapitał przeterminowany. Z umowy pożyczki wynikała także ostateczna data spłaty całego kapitału, tj. 20 sierpnia 2010 r. Wobec tego nie ulegało wątpliwości, że strona powodowa mogła obliczać odsetki od kapitału przeterminowanego od kwoty 8111,84 zł od dnia 21 sierpnia 2010 r. Dla wykazania, że kapitał ten był przeterminowany już wcześniej, konieczne byłoby wykazanie, że pozwanemu prawidłowo wcześniej wypowiedziano umowę. Ponadto gdyby strona powodowa wykazała wysokość poszczególnych rat (z uwzględnieniem dowodów na zawiadomienie pozwanego o ich podwyższeniu, o czym mowa była w poprzednim akapicie), możliwe byłoby ustalenie odsetek z tytułu opóźnienia w zapłacie poszczególnych rat. Strona powodowa nie wykazała jednak ani daty wypowiedzenia umowy, ani wysokości poszczególnych rat.

Wobec powyższego za udowodnione uznać należało jedynie żądanie odsetek w wysokości 1,5-krotności stopy odsetek ustawowych liczonych od kwoty 8111,84 zł za okres od 21 sierpnia 2010 r. Brak było przy tym podstaw do uznania stopy odsetek za sprzeczną z prawem. Przepis art. 359 § 2¹ kc określający maksymalną wysokość odsetek wprowadzono do kodeksu cywilnego ustawą z 7 lipca 2005 r. o zmianie kodeksu cywilnego i o zmianie niektórych ustaw (Dz. Ust. nr 157, poz. 1316). Zgodnie z art. 5 tej ustawy jej przepisy stosuje się do czynności prawnych dokonanych po dniu jej wejścia w życie, tj. po 20 lutego 2006 r. Tymczasem umowa pomiędzy stronami została zawarta wcześniej.

Strona powodowa domagała się odsetek od kapitału przeterminowanego w kwocie skapitalizowanej do 28 kwietnia 2013 r. Wysokość tych odsetek za okres od 21 sierpnia 2010 r. do 28 kwietnia 2013 r. wynosiła 4255,35 zł. Taką też kwotę zasądzono na rzecz powoda, jak w pkt I wyroku, stosownie do art. 481 kc. Ponadto stronie powodowej przysługiwały dalsze odsetki od niezapłaconego kapitału od 29 kwietnia 2013 r., na podstawie art. 481 kc, a od kwoty odsetek w wysokości 4255,35 zł od dnia wytoczenia powództwa, stosownie do art. 482 kc, o czym orzeczono, jak w pkt I wyroku. Powództwo o odsetki od zadłużenia przeterminowanego za okres przed 21 sierpnia 2010 r. oddalono, jak w pkt II wyroku, jako nieudowodnione.

Ponadto Sąd uznał za spóźniony zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwanego na ostatniej rozprawie, działając na podstawie art. 217 § 2 kpc w zw. z art. 207 § 6 kpc. Pozwany powinien był złożyć wskazany zarzut w sprzeciwie od nakazu zapłaty, czego jednak nie uczynił, nie wskazując także, że nie stało się to z jego winy. Późniejsze jego zgłoszenie powodowało, że powód musiałby w inny sposób przedstawić swoje roszczenie. Nie wystarczałoby wskazanie sumy kapitału pozostałego do zapłaty, konieczne było bowiem wykazanie również wysokości poszczególnych niezapłaconych rat. Zgłoszenie zarzutu dopiero na ostatniej rozprawie prowadziło zatem do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Na marginesie wypada jednak zauważyć, że skoro sam kapitał pożyczki bez odsetek umownych wynosi 15000 zł, to rata miesięczna do spłaty samego kapitału wynosiłaby 250 zł. Kwota 8111,84 zł zawierałaby 33 raty, a więc raty za okres od grudnia 2007 r. Tymczasem bezspornym było, że termin przedawnienia został przerwany poprzez zgłoszenie przez powoda wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w sprawie I Co 433/10, co stało się 9 marca 2010 r. Teoretycznie przedawnione byłyby zatem jedynie roszczenia powstałe do marca 2007 r.. Zatem już tylko z arytmetycznego punktu widzenia zarzut przedawnienia roszczeń zgłoszony na rozprawie w dniu 8 maja 2014 r. nie mógł być skuteczny, albowiem kwota dochodzona pozwem z pewnością stała się wymagalna później, niż w marcu 2007 r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 kpc. Powództwo uwzględniono w 83,25 %, wobec czego na rzecz powoda zasądzono zwrot 83,25 % poniesionych kosztów opłaty sądowej od pozwu, kosztów opłat od pełnomocnictw i kosztów zastępstwa procesowego pomniejszone o 16,75 % kosztów zastępstwa prawnego pozwanego.

O brakujących kosztach sądowych powstałych w związku z wcześniejszym zwrotem części opłaty sądowej od pozwu orzeczono na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 100 kpc, obciążając nimi strony proporcjonalnie do wyniku procesu.